

Vợ Yêu Bé Nhỏ

Contents

Vợ Yêu Bé Nhỏ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	9
9. Chương 9	9
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	17
17. Chương 17	18
18. Chương 18	19
19. Chương 19	20
20. Chương 20	21
21. Chương 21	22
22. Chương 22	23

Vợ Yêu Bé Nhỏ



Giới thiệu

Thể loại: truyện ngắn, điền văn, 1×1, có H, HE. Biên tập: FujiHiệu chỉnh: Hà Hi, Sâu xanhTrên mộ

1. Chương 1

Trên một ngã tư đường sầm uất náo nhiệt, có một con ma men đang phát điên lên vì say rượu, dòng người thì vẫn tấp nập tới lui, nhưng lại không có ai dám đến gần cái thằng đang lên cơn dở hơi kia, sợ bị hấn ta đập cho ngã dập mặt.

Nếu như không phải hấn ta đang say mềm, đầu tóc rối bời, quần áo vô cùng lộn xộn thì với vóc dáng cùng gương mặt của hấn, tuyệt đối sẽ mê đảo khối người.

Con ma men này trên tay cầm theo chai rượu khua tới khua lui, hễ gặp người là túm lấy, miệng thì không ngừng lảm nhảm.

-Chú có thể nói cho anh là vì sao không? Sống hai mươi lăm năm, quen được ba mươi cô bạn gái, thế nhưng chưa tới một tuần đã chia tay, hơn nữa còn dùng mấy cái lý do hết sức vớ vẩn để nói chia tay. Đau nhất là tất cả bọn họ đều nói chia tay sau khi hôn môi với anh, chẳng lẽ kỹ thuật hôn môi của anh tệ tới như vậy sao?

Cậu thật muốn ngửa mặt lên trời hét lên thật to! Tại sao lại đối xử với cậu như vậy hả?

Từ nhỏ tới lớn, người ái mộ cậu xếp thành hàng dài, thế nhưng những người hẹn hò với cậu không hiểu vì sao lại nói chia tay, hơn nữa lý do lại vô cùng buồn cười.

Giống như lúc cậu quen bạn gái lần đầu, cô kia thế nhưng lại nói:

-Tiêu Nham, xin lỗi, em muốn chia tay anh.

-Tại sao? Tại sao lại muốn chia tay? Chúng ta... chúng ta không phải mới chỉ quen nhau có ba ngày thôi sao?

-Bởi vì... Bởi vì Tiểu Hắc nhà em không thích anh, em không muốn làm anh tổn thương cho nên mới nén đau thương mà ra quyết định này.

Clgt (cần lời giải thích)! Đây là cái loại lý do gì vậy hả?

Chỉ vì con chó Doberman nhìn có vẻ hung dữ của nhà cô ta, nó mỗi lần nhìn thấy cậu cũng không thêm để ý vung vẩy cái đầu rồi chạy mất, bây giờ lại vì nó mà muốn chia tay với cậu, sao có thể được!

-Em có thể suy nghĩ lại không?

-Không được, ý em đã quyết, tạm biệt! Chúc anh sớm tìm được một chỗ thật tốt!

Ô ô ô

Tình yêu đầu của tôi kết thúc vô lý như vậy đấy!

Kể tiếp thậm chí còn khó đỡ hơn nữa, ví dụ:

-Thầy tướng số nói em không thể hẹn hò với người cầm tinh con thỏ được, phải là người thuộc cung cự giải thì mới hợp, nếu không nhất định sẽ gặp bất hạnh.

-Tối hôm qua, người cha đã khuất của em về báo mộng, muốn em rời xa anh, nếu không sẽ xảy ra “Huyết quang tai ương”, kết quả là sáng hôm sau, lúc em đang đánh răng thì cắn phải đầu lưỡi.

-Từ lúc em quen anh tới giờ, mấy con cá vàng em nuôi thế nào lại cùng nhau nhảy ra khỏi bể tự sát, lại còn mấy con rùa em nuôi đã nhiều năm cũng bị nổ chết toi, bởi vì tình yêu của em đối với sủng vật, em quyết định rời xa anh.

Trời ơi! Cái này thì liên quan gì tới tôi hả! Mấy lý do hoang đường như vậy lại từng được thốt ra từ miệng ba mươi người bạn gái của tôi.

Sao số tôi nó khổ thế hả trời! Bọn đàn ông cùng tuổi tôi bây giờ đều sớm không còn là trai tân, mà tôi đã quen hơn ba mươi cô bạn gái, thế nhưng vẫn là một “lão” xử nam.

Không được! Tôi nhất định phải phá nát sự sĩ nhục của một “lão” xử nam, tôi quyết định rồi, người thứ một trăm bị tôi đụng vào hôm nay, không quản “hắn” là nam hay nữ.

Bất cứ giá nào tôi cũng phải làm...

2. Chương 2

Cậu vẫn cứ cúi thấp đầu, đồng chạm tây đụng, cuối cùng người thứ một trăm bị cậu đụng phải cũng tới, cậu ngẩng đầu, lắc lắc cái đầu đã toàn sao bay chung quanh, thốt ra lời nói long trời lở đất.

-Lên giường với tôi đi.

Sau đó xỉu luôn.

Đến lúc cậu tỉnh lại thì...

-Trời ạ! Đây... Đây là chỗ nào vậy? Tôi... Tôi tại sao lại trần như nhộng thế này?

-Cậu tỉnh rồi hả?

Một gã đàn ông quần khăn tắm, từ trong phòng tắm bước ra, trên người còn sót lại vài giọt nước.

-Anh... Anh là ai? Tại sao tôi lại ở chỗ này?

Cậu hoảng tới mức có thể nhét nguyên một quả trứng đà điểu vào miệng. Người đàn ông này thật không phải đẹp trai bình thường nha!

Gương mặt đúng chuẩn người mẫu, thân thể kiện mỹ giống như vị thần mặt trời trong thần thoại Hy Lạp, điều kiện tốt như vậy, có khi là siêu sao trong làng giải trí cũng nên.

Hôm qua say rượu nên không có nhìn kỹ, không ngờ có thể bị cậu lù khù “Va” phải.

-Cậu quên rồi sao? Đêm qua là cậu va vào tôi, sống chết nín lấy tôi, muốn tôi làm tình với cậu! Mới qua một đêm cậu đã quên rồi à!

-Cái gì? Sao có thể như vậy?

Tôi... Tôi rốt cuộc đã làm nên chuyện ngu xuẩn gì rồi? Đỉnh đầu ê ảm, cậu cố gắng hồi tưởng chuyện tối qua.

Tôi đúng là ngu đến 3D mà. (3D = đều đỡ được J)

Vì muốn rửa sạch danh hiệu “lão” xử nam, trong lòng lại mang theo nỗi buồn bị người yêu ruồng bỏ đi hờn hét một hồi, sau đó nói muốn phá bỏ sự sĩ nhục của một “lão” xử nam, còn thề là sẽ lên giường với người thứ một trăm mà cậu đụng phải, kết quả là bắt buộc người ta lên giường với cậu, người đàn ông kia cự tuyệt, cậu liền lăn lăn giấy giấy như đứa con nít không có đủ kẹo để ăn, sau đó thì...

-Nghĩ ra rồi hả? Nếu như còn nghĩ không ra thì bây giờ để tôi giúp cậu nhanh chóng nhớ lại.

Người đó nhanh chóng đem Tiêu Nham đặt dưới thân, che lại cái miệng của cậu, dùng thân thể giúp Tiêu Nham nhớ lại hết thấy mọi chuyện xảy ra đêm qua.

Thật đáng thương cho Tiêu Nham, tối hôm qua bị hắn ta làm cả một đêm cũng chưa được ngủ, mãi cho đến khoảng 4-5 giờ sáng hắn mới buông tha cậu, hình như cậu còn vừa khóc vừa nói: dừng lại, chịu không nổi rồi. Người đàn ông kia nhất thời mềm lòng mới cho cậu nghỉ ngơi, nghỉ ngơi không đến bốn tiếng lại bị hắn chộp tới làm tiếp.

Không biết một lần lại muốn làm bao lâu đây...

3. Chương 3

Cái thằng dã thú chó chết kia không biết tiết chế gì hết, làm cậu cả một đêm, ngay cả ban ngày mà cũng lôi cậu ra làm, cũng còn may là nhân lúc hần thiếp đi cậu len lén lết xác trốn ra ngoài, bằng không cậu nhất định bị hần làm tới chết.

Ngồi ở bàn làm việc, Tiêu Nham đau khổ uốn éo thắt lưng, trong lòng vẫn nhắc đi nhắc lại.

-Tiêu Nham, cậu xảy ra chuyện gì vậy? Về mặt đau khổ, hơn nữa hôm qua cũng không có tới, có phải xảy ra chuyện gì không?

Tiểu Cát – đồng nghiệp của cậu quan tâm hỏi.

-Không có gì! Bữa trước ở nhà dọn dẹp đồ đạc không cẩn thận đụng phải thắt lưng, cho nên hôm qua ở nhà nghỉ ngơi.

Tùy tiện vung ra lời nói dối qua quýt, cậu không thể thành thật nói ra là ngày hôm qua cùng người ta đến khách sạn bồi đắp tình yêu được.

-Vậy sao cậu không gọi điện thoại xin phép, lão tổng rất tức giận, lão ta nói muốn đuổi việc cậu, hơn nữa còn liên lụy tới rất nhiều người.

Tiểu Cát bày ra vẻ mặt “người bị hại” thâm thúy nhìn cậu.

-Xin lỗi! Tôi hôm qua đau tới mức chỉ có thể nằm trên giường rên rỉ, hơn nữa điện thoại nhà tôi lại đặt trong phòng khách, cậu đâu phải không biết, cho nên căn bản không có cách nào gọi điện thoại, hôm nay tôi có đi giải thích với lão tổng rồi.

Mang theo ánh mắt áy náy “tôi thật không thể làm khác được”.

-Quên đi, cậu phải bảo trọng nha, cậu chính là cái cây hái ra tiền của công ty chúng ta, rất nhiều khách hàng lớn chỉ đích danh muốn cậu đi ký kết hợp đồng, cho nên cậu phải tự chăm sóc bản thân mình thật tốt đấy.

-Ừ, tôi biết rồi. Chút nữa tôi phải đi xin phép, thắt lưng của tôi thật sự rất đau.

Thắt lưng thật sự đau vãi l. . . .uôn , cho nên cậu quyết định phải về nhà nghỉ ngơi (nằm chơi) .

-Việc này hả... Khử khử, tôi vừa giúp cậu xin phép rồi.

Tiểu Cát đưa ra lá đơn xin phép.

-Cậu không hổ là tri kỷ của tôi nha!

Cậu cảm động đến rớt nước mắt.

-Không cần cảm ơn tôi, kỳ thật là lão tổng tự động tha cho cậu, muốn cậu nghỉ ngơi vài ngày, lão nói cậu mấy năm nay vì công ty mà hao tổn không ít tâm lực, cho nên việc này coi như là bồi thường cho cậu, đối cậu rất tốt rồi nha! Có hẳn một tháng nghỉ ngơi, rảnh tặn hưởng đi!

Đem lá đơn giao cho Tiêu Nham, Tiểu Cát khoát tay, xoay người bỏ đi.

Nhìn lá đơn, Tiêu Nham cảm thấy như nó đang gào vào mặt cậu câu: “Ngạc nhiên chưa?!”, trước kia cùng lão tổng nói chuyện xin nghỉ còn khó hơn lên trời, bây giờ lão ta lại tự động buông tha cho cậu, vậy là có thể thoải mái hưởng thụ rồi.

4. Chương 4

Đã qua một tuần, thắt lưng cùng cái mông tội nghiệp cũng tốt lên nhiều rồi, bây giờ có thể tung tăng tí tởn đi chơi rồi.

Mang theo tâm tình khoái trá, đem quần áo cùng một ít đồ dùng hàng ngày sắp xếp xong xuôi, lấy vé máy bay và hộ chiếu, giấc mộng đi du lịch Châu Âu mười ngày ấp ủ đã lâu của cậu cuối cùng cũng có thể thực hiện rồi.

Lôi hành lý ra khỏi phòng, điện thoại trong phòng khách đột nhiên vang lên.

-A lô, ai vậy?

“Tiêu Nham, là bố đây!”

-Bố ạ, sao bố đột nhiên gọi điện thoại cho con vậy?

“Con có thời gian không? Có thể về nhà một chuyến không, bố có chuyện muốn nói với con.”

-Có chuyện gì vậy? Nói qua điện thoại cũng được mà!

Còn may là ba tiếng nữa máy bay mới cất cánh, nên sẽ đến kịp.

“À ừ... chuyện này rất quan trọng, nhất định phải gặp mặt mới nói được.”

-Nhưng hôm nay con phải xuất ngoại rồi! Ba tiếng nữa là máy bay cất cánh rồi. Hay là chờ con về nước rồi nói.

“Con muốn xuất ngoại? Đi đâu? Khi nào mới về?”

Giọng điệu của bố có hơi kích động.

-Đi Châu Âu, đại khái khoảng mười ngày sau sẽ về.

Bố kích động cái gì vậy? Cậu cảm thấy khó hiểu.

“Con... Con... Có thể để tối nay mới đi được không? Về nhà một chuyến trước được không? Chuyện này thật sự rất quan trọng.”

Giọng bố có chút run rẩy.

-Không được. Con hứa với bố, khi nào về nước nhất định sẽ về thẳng nhà, như vậy ha. Bái bai!

Cạch! Tiêu Nham gác luôn điện thoại.

Có chuyện gì vậy? Đột nhiên muốn cậu về nhà, liếc mắt nhìn đồng hồ một cái, chết toi! Nếu không nhanh chóng ra khỏi nhà thì thật sự sẽ đến không kịp!

Vội vàng lôi hành lý ra khỏi cửa, leo lên chiếc xe bảo bối của cậu.

Mang theo cảm giác hưng phấn cùng khoái trá, Tiêu Nham đã khẩn cấp tưởng tượng đến lúc đặt chân tới Châu Âu trong mười ngày.

Nhưng lúc cậu ra khỏi cửa, có một đôi mắt từ trong bóng tối âm thầm dõi theo cậu, sau đó mới nhấc điện thoại, nói vài câu rồi theo Tiêu Nham rời đi.

Tiêu Nham không hề cảnh giác, không biết chuyến du lịch Châu Âu lần này lại gặp nhiều rắc rối như vậy, tuy nhiên cũng giúp cho cậu thực hiện được giấc mộng ấp ủ hai mươi lăm năm qua.

... cuối cùng cũng có người yêu thành gia quyến...

5. Chương 5

Châu Âu, Châu Âu, haha, tuyệt quá! Cuối cùng cũng thỏa mong ước rồi.

Ngồi trên máy bay nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời thật xanh nha!

Tuy nhiên điều làm cậu cảm thấy khó hiểu chính là, từ lúc cậu đăng ký tới giờ, người đàn ông đội mũ lưỡi trai, đeo kính đen vẫn còn đi theo cậu, hơn nữa chỗ ngồi cũng sát bên cạnh cậu!

Không phải cậu bất mãn với anh ta, mà là cảm thấy kì quái, trên máy bay cũng không thấy anh ta cưỡi mũ với kính râm ra, càng quái lạ hơn là cậu lại cảm thấy anh ta rất giống cái tên cướp đi đêm đầu của cậu.

Quên đi, đây hơn phải chuyện của mình, tốt nhất là không nên để ý mấy chuyện tế nhị này.

-Bé yêu, nhanh như vậy đã quên anh luôn rồi! Thế nhưng anh vẫn còn nhớ cực kỳ rõ oh!

Hắn dán sát vào tai Tiêu Nham, ái muội nói:

-Ngay cả những nơi nhạy cảm của cưng cũng nhớ rất rõ oh!

Người đàn ông ngồi bên cạnh Tiêu Nham tháo mắt kính cùng mũ xuống. Ồi giờ ơi! Tên dã thú biến thái đó sao lại ở chỗ này?

-Sao anh lại ở đây?

Cậu không phải là hoa mắt rồi chứ?

-Đương nhiên là muốn đi chơi rồi! Tôi vất vả lắm mới thoát khỏi mớ công việc, bây giờ phải vui vẻ hưởng thụ mới được. Ngược lại cậu, thật sự rất trùng hợp nha! Lại được ngồi ngay bên cạnh cậu.

Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng, đáng tiếc Tiêu Nham không phát hiện ra.

-A... Ha haha... Thật đúng là trùng hợp nha!

Khóe miệng Tiêu Nham giựt giựt. Cậu có thể đổi chỗ được không? Cậu thật sự không muốn nhìn thấy người đàn ông này nữa, một khi nhìn thấy hắn liền khiến cậu nhớ lại cái đêm đáng xấu hổ đó, nhớ đến chính mình ở dưới thân không biết xấu hổ mà mà đòi hỏi hắn thế nào.

Người đó đột nhiên nắm lấy tay Tiêu Nham, ghé vào lỗ tai cậu nói:

-Hôm đó tại sao không nói một tiếng đã bỏ đi? Tôi tìm cậu rất lâu rồi nha, cậu làm cho tôi không cách nào quên được bộ dáng quyến rũ của cậu ở dưới thân tôi rên rỉ thở dốc, hại tôi không thể tìm người khác, nhắm mắt lại cũng nhìn thấy bộ dáng gợi cảm vừa khóc vừa nói không muốn của cậu.

Nói xong còn liếm một cái lên tai Tiêu Nham. Tiêu Nham rùng mình, bịt miệng hắn lại:

-Không được nói nữa! Đó đã là chuyện quá khứ rồi, anh phải quên nó đi. Lần ấy bởi vì tôi uống say, cho nên mới... Mới...

-Cho nên mới làm sao?

Hắn càng thêm làm càn đưa tay lần xuống hạ thân của Tiêu Nham.

-Ngừng tay! Đừng như vậy!

Tiêu Nham xấu hổ tới muốn khóc, lúc trước vì muốn tự thưởng cho bản thân mà mua vé khoang hạng nhất, cũng may khoang hạng nhất cũng không có nhiều người, bằng không với vẻ mặt hiện tại của cậu, gương mặt phấm hồng, mắt rưng rưng chực khóc chắc chắn sẽ khiến người khác chú ý.

6. Chương 6

Nhìn thấy dáng vẻ của cậu bây giờ, người đàn ông thật sự rút tay lại dịu dàng giúp cậu xoa xoa hốc mắt.

-Đừng khóc, tôi sẽ đau lòng lắm. Vừa nãy chỉ là giận với cậu một chút thôi, trừng phạt cậu cái tội không từ mà biệt, đừng khóc nữa! Ngoan!

Tiêu Nham có chút choáng váng, người đàn ông dịu dàng ở trước mặt cậu lúc này cùng với người vừa trên chóc cậu lúc này là cùng một người sao? Người kia dịu dàng cười cười.

-Tuy đã phát sinh quan hệ với cậu rồi, nhưng tôi vẫn chưa biết cậu tên gì?

-Trình Tiêu Nham.

Tiêu Nham nói tên của mình, nhưng kì thực cậu vẫn còn đang trong trạng thái rung động lúc này.

-Cung Tường Âm.

Hắn tiến đến bên tai Tiêu Nham trầm giọng nói nhỏ.

Hắn cũng không hy vọng làm cho người ta phát hiện ra thân phận của hắn, lần này hắn ngoài việc đi nghỉ phép còn phải lo liệu một chuyện.

Cung? Hắn... Hắn không phải là...

-Anh không phải là tổng tài của tập đoàn Cung thị chứ?

Người kia mỉm cười gật đầu.

Hắn cũng không thường xuất hiện trước công chúng, cho nên bộ dáng của hắn như thế nào cũng rất ít người biết được.

Cậu... có vận may chết tiệt gì vậy? Lại có thể phát sinh quan hệ với người của Cung Thị.

Tập đoàn Cung thị được biết đến là một công ty đa quốc gia thông thường, nhưng nghe nói công ty này là do hắc đạo tổ chức, thật hư thế nào thì không ai biết, tuy nhiên nghe nói tài sản của Tập đoàn Cung thị lên tới hơn một tỉ.

-Cậu muốn tới đâu?

Cung Tường Âm chuyển chủ đề.

-Tôi muốn đến Châu Âu chơi vài ngày, thật vất vả đại ma đầu kia mới cho tôi nghỉ một tháng, tôi đương nhiên phải nhân cơ hội này mà thoải mái hưởng thụ rồi.

Đến Châu Âu du lịch là giấc mơ của cậu, sau khi tốt nghiệp, bởi vì phải giúp bố trả hết số nợ do làm ăn thất bại nên cậu phải lao đầu vào làm việc, mà ông chủ lại không thích nhân viên nghỉ làm, cho nên giấc mộng này chưa thực hiện được.

-Vậy sao? Thật trùng hợp, tôi cũng muốn tới Châu Âu nghỉ phép. Không bằng chúng ta đồng hành cùng nhau luôn đi!

Cung Tường Âm đưa ra lời mời, trong mắt phát ra ánh sáng, nhưng mà với một người chậm tiêu như Tiêu Nham thì quả thực nhìn không ra.

-Thật không! Thế thì quá tốt rồi! Vậy phải làm phiền anh rồi!

Tiêu Nham hưng phấn quá quên luôn chuyện vừa rồi, chỉ một lòng nghĩ đến chuyện có người đi cùng, chuyến đi này không phải sợ nhàm chán rồi.

Không biết rằng kì thực những chuyện xảy ra với cậu, sớm đã nằm trong dự tính của Cung Tường Âm.

7. Chương 7

-Ừm a... dừng... a...

-Hừm... A... xin anh... A...

-Xin tôi cái gì?

Người kia tà ác giảm lại tốc độ đưa đẩy dưới thân, cố ý tra tấn dục vọng đốt người của Tiêu Nham.

-Xin anh... nhanh... Nhanh một chút...

-Bé ngoan!

Người kia vừa lòng nhếch khóe miệng, tốc độ vốn dĩ chậm rãi nháy mắt giống như mãnh thú điên cuồng ra vào.

Tiêu Nham thở hổn hển xoay vòng, hưởng thụ hoan ái giống như mưa rền gió dữ.

-Aha... A a... a...

Tiêu Nham thỏa mãn ở trên vai người kia cắn một ngụm, rồi mới rơi vào hôn mê...

Kỳ lạ? Vì sao tôi có cảm giác giống như bị cái gì đè lên vậy? Làm cho tôi cảm thấy thật sự khó thở.

Ấ... Không phải là có quỷ áp giường chứ?

Không có khả năng đó! Đây là Châu Âu nha!

Không có khả năng! Không có khả năng!

Tiêu Nham thoát cái mở mắt, chỉ thấy một cánh tay mạnh mẽ hữu lực đang đặt trên ***g ngực mình, thì ra đây là “hung thủ” hại cậu khó thở à!

Ặc...

-Oa... a...

Tiêu Nham bị dọa đến hét to lên.

-Câm miệng.

Người kia nằm bên cạnh sợ cậu làm ồn liền dùng môi bịt lại tiếng thét chói tai kia.

-Ô... ưm...

Bị bịt miệng lại Tiêu Nham chỉ có thể ô ô kháng nghị. Lúc Tiêu Nham nghĩ mình sắp chết ngạt, người kia mới mở to mắt, mỉm cười buông cậu ra.

-Còn có sức để hét to, tôi xem tối qua làm cậu không đủ mệt.

Tối hôm qua?

Tiêu Nham lúc này mới phát hiện ra tư thế ái muội của hai người, chẳng lẽ bọn họ lại...

-Chúng ta... Chúng ta lại... lại...

Tiêu Nham xấu hổ nói không ra lời.

-Đúng vậy, tối hôm qua cậu lại uống say, quán lấy tôi làm tình, nhìn xem, đây là bằng chứng cho việc chúng ta làm đêm qua na

~Kéo tấm vải đang bao bọc thân thể của Tiêu Nham ra, lộ ra da thịt trắng nõn bị che kín bởi các dấu xanh tím, hầu như chỗ nào cũng có, nhất là chỗ tư mật, có thể nói là “xanh tím” trải rộng.

-Tôi... tôi...

Trời ơi! Cậu sắp ngất rồi.

Mỗi lần uống rượu xong liền “loạn tính”, biến thành một người *** đang muốn tìm bất mãn, rượu còn thật sự đỡ không nổi mà.

8. Chương 8

Đứng trước hoa viên của cung điện nổi tiếng bậc nhất nước Pháp, Tiêu Nham không hề có chút hưng trí thường thức nào. Bởi vì từ sau khi cậu say rượu phát sinh quan hệ với Cung Tường Âm – thằng cha dã thú dục vọng bất mãn kia, mỗi đêm phải cùng hắn làm đến vài lần, làm đến thân thể mệt mỏi không chịu nổi, như vậy thì ai còn có tâm trí để thưởng thức chứ!

Cậu chợt phát hiện ra bản thân mình không phải đến Châu Âu “chơi”, mà là bị người ta “Chơi”...

Mẹ kiếp! Nhìn thằng cu trước mắt thần thanh khí爽, nhõn nhõn yêu đời tinh lực dồi dào mà giải thích về mớ lịch sử huy hoàng của nơi đây, cậu cố nén xúc động muốn xông tới cắn phập phập rồi đập vào mặt hắn vài cái.

Người kia cứ thao thao bất tuyệt, ở “Vạn Tên Mặc Thể” chăm chú ngắm nhìn, cuối cùng phát hiện Tiêu Nham có chút khác thường.

-Nham, sao vậy? Thân thể không thoải mái sao? Sắc mặt em tái nhợt!

-Còn không phải do anh hại hả?

Tiêu Nham bất mãn gầm nhẹ lên. Cung Tường Âm hiểu biết gật gật đầu, vươn tay qua thắt lưng Tiêu Nham, ôm cậu vào lòng.

-Anh muốn làm gì?

Tiêu Nham vì hành động của người kia mà hoảng sợ, khẩn trương hỏi.

-Không phải em không thoải mái sao, tôi giúp em xoa bóp này!

Cung Tường Âm quan tâm giúp Tiêu Nham xoa xoa thắt lưng. Hắn dùng lực đạo vừa phải mát xa, làm cho Tiêu Nham vô cùng thoải mái hưởng thụ, thậm chí bắt đầu tìm kiếm vị trí thích hợp chuẩn bị say ngủ.

Nhìn động tác như mèo con của cậu, Cung Tường Âm bất giác mỉm cười.

-Nham, nhìn em mệt như vậy, tôi đưa em về khách sạn nghỉ ngơi nha?”

Tiêu Nham thoải mái tới mức không muốn mở miệng, miễn cưỡng ừ cho có lệ, sau đó liền thở đều.

Cung Tường Âm không muốn đánh thức cậu, nhẹ nhàng ôm cậu vào trong lòng, nhẹ tay nhẹ chân bước ra xe, chỉ sợ đánh thức người đẹp đang ngủ trong lòng đây.

-Ngủ ngon!

Hắn khẽ hôn nhẹ lên trán Tiêu Nham. Không thèm để ý đến ánh mắt kinh ngạc chung quanh, hắn chỉ hy vọng bé yêu của hắn có thể an ổn ngủ say.

Mọi người xung quanh nhìn thấy hành động che chở đủ điều của Cung Tường Âm đều ngây người cả ra, không phải ánh nhìn ghen ghét, cũng không phải là ghê tởm đùa cợt, mà là tựa như nhìn thấy một bức tranh hoàn mỹ, đẹp đến mức khiến người ta không thể tin được.

Mãi cho đến khi Cung Tường Âm ôm Tiêu Nham lên một chiếc xe sang trọng, sự ngạc nhiên trong ánh mắt của họ mới rời đi, nhưng những người đó vẫn mãi mới hoàn hồn, dường như họ mới vừa mơ vậy, bởi vì bọn họ làm sao cũng không thể tin được...

Thì ra hành động thân mật giữa đàn ông với đàn ông, cũng có thể đẹp như tranh vẽ thế này, khiến bọn họ không thể rời mắt một giây nào.

9. Chương 9

Lúc Tiêu Nham tỉnh dậy thì trời đã tối rồi, lúc đang đuổi thẳng người thì thấy Cung Tường Âm mang tới một khay đầy thức ăn.

-Dậy rồi à? Ngủ ngon không?

Tiêu Nham gật gật đầu, thấy Cung Tường Âm ngồi bên mép giường, cậu theo thói quen chui vào lòng hắn, tìm vị trí thoải mái dựa vào.

-Ngủ cả một ngày vẫn chưa ăn gì cả, tôi chuẩn bị chút đồ ăn cho em đây, qua đây ăn chút đi.

Cung Tường Âm gấp thức ăn trên khay, xem Tiêu Nham như trẻ con mà đút cậu ăn cơm. Đối với hành động của Cung Tường Âm, Tiêu Nham hơi giận nhăn mặt nhú mày.

Gì chứ! Dám xem cậu như trẻ con.

-Tôi muốn tự ăn.

-Ngoan, tôi đút cho em, không phải thất lưng em không thoải mái sao, ngồi im đi đừng có lộn xộn.”

Biết có nói thế nào cái tên Cung Tường Âm kia cũng không để cho cậu tự ăn, Tiêu Nham cũng chỉ có thể thật thà hé miệng, bộ dạng giống như chim mẹ đang mớm mồi cho chim non vậy.

-Nham, khi nào em phải về Đài Loan?

-Bây giờ là lúc nào rồi?

Tiêu Nham một miệng đầy thức ăn, lúng búng hỏi. Ở cùng với Cung Tường Âm, cậu hầu như không có tính ngày, cho nên căn bản cậu không rõ mình đã ở Châu Âu được bao nhiêu ngày.

“Ngày ba tháng tám.”

Ngày ba tháng tám, ừm! Cậu đến đây cũng đã không ít ngày, ngày mốt là phải về nước rồi. Nói cách khác, cậu với Cung Tường Âm chỉ còn gặp nhau hai ngày nữa!? Không biết vì sao, cứ nghĩ đến việc đó trong lòng Tiêu Nham lại cảm thấy buồn bã.

-Ngày mốt tôi sẽ về Đài Loan.

Cung Tường Âm gật gật đầu, đem ngậm cuối cùng đút vào miệng Tiêu Nham. Tiêu Nham dùng giọng mơ hồ nói.

-Anh làm tôi suốt mấy ngày nay, tôi vẫn chưa có hỏi qua chuyện của anh.

Cung Tường Âm đem bát đĩa cất xong mới ngồi lại bên giường, thuận tiện kéo Tiêu Nham vào trong lòng. Em muốn hỏi tôi cái gì?

-Chúng ta... sau khi trở lại Đài Loan... Sẽ... Không cần gặp lại... ừm... Tôi muốn nói là... Nói...

Tiêu Nham mặt đỏ bừng nói không ra lời.

-Tại sao chúng ta không cần gặp lại?

Cung Tường Âm giận tái mặt, ngay cả ánh mắt cũng trở nên sắc bén. Cố nén chua xót đang không ngừng dâng trào trong lòng, Tiêu Nham khó khăn nói ra lý do.

-Chúng ta cùng một chỗ chẳng qua là vì nhất thời hồ đồ, sau khi trở về Đài Loan nên trở lại cuộc sống “bình thường”, cho nên tôi nghĩ chúng ta không nên gặp lại mới tốt.

Tiêu Nham đặc biệt cường điệu hóa hai chữ “bình thường”. Tuy rằng cậu nói kiên quyết như vậy, thế nhưng bàn tay đang nắm chặt kia của cậu đã tiết lộ bí mật của cậu.

Cung Tường Âm chỉ nhìn chăm chăm cậu không nói một lời, qua một lúc lâu mới thản nhiên mở miệng.

-Tôi cũng có hôn thê rồi.”

10. Chương 10

Cái gì!?

Hắn... Hắn đã có hôn thê rồi sao?

-Anh nói... Anh... Đã có... có... Hôn thê...

-Đúng vậy!

Tiêu Nham nhất thời nghe thấy có cái gì đó đã vỡ nát. Nhìn chăm chăm vào Cung Tường Âm, một hồi sau cậu mới tìm được giọng nói của chính mình.

-Anh đã có hôn thê rồi, tại sao còn muốn trêu chọc tôi?

Hắn, hắn chính là... người đàn ông đầu tiên cậu thích, thế nhưng...

Hắn, thế nhưng hắn lại nói đã có hôn thê, rốt cuộc hắn coi Trình Tiêu Nham này là cái gì?

-Nham, cậu nghe tôi nói đã, tôi và vị hôn thê đã có đính ước từ lúc nhỏ, ước định khi nào cô ta hai mươi lăm tuổi sẽ chính thức cưới cô ta về, năm nay cô ta vừa tròn hai lăm tuổi, cho nên sau khi về Đài Loan tôi sẽ kết hôn với cô ta. Tôi không cố ý giấu diếm, chỉ là không nghĩ tới tôi lại sẽ thích cậu.

Để tăng thêm độ tin tưởng, Cung Tường Âm len lén véo đùi mình, muốn nặn ra vài giọt nước mắt, để tranh thủ sự đồng tình của cậu.

Tiêu Nham hít thở vài cái, muốn làm cho bản thân tỉnh táo lại.

Ha, hắn muốn kết hôn thì liên quan gì tới mình?

Cậu cùng lắm cũng chỉ qua là đối tượng “tình một đêm” của hắn, bản thân có tư cách gì trách mắng hắn, hơn nữa, nghiêm túc mà nói thì, kỳ thực... Là bản thân mình đụng phải hắn trước.

Chỉ là... Cậu cảm thấy tim mình thật đau... Đau quá...

Cường chế nước mắt sắp trào ra, chuyển hướng qua Cung Tường Âm nở nụ cười.

-Cung... chúc mừng anh nha! Làm chú rể rồi.”

Tiêu Nham hận không thể tự cắn vào đầu lưỡi của chính mình, nghĩ một cách chế giễu, bản thân thật đúng là khoan hồng độ lượng nha!

-Nham

-Tôi không sao.

Cúi đầu nghĩ nghĩ một lúc, Tiêu Nham tự mình cởi quần áo xuống, chủ động ôm cổ Cung Tường Âm.

Cung Tường Âm bởi vì hành động của Tiêu Nham mà lộ ra biểu tình kinh ngạc, khó hiểu nhìn Tiêu Nham.

-Ôm tôi, sau khi trở lại Đài Loan chúng ta sẽ thành người xa lạ, cho nên chúng ta hãy cùng nhau thoải mái tận hưởng hai ngày còn lại đi!

Đối mặt với một Tiêu Nham dụ hoặc như vậy, Cung Tường Âm đã sớm “cáp”* làm sao có thể bỏ qua. (*Cáp: Đầu hàng, cúi đầu), xoay người đè Tiêu Nham xuống, từ bị động đoạt lại chủ quyền trở thành chủ động.

Tiêu Nham nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt lặng lẽ rơi xuống.

Cung Tường Âm vẫn luôn chăm chú nhìn Tiêu Nham, đương nhiên không thể bỏ sót giọt nước mắt kia, cho dù thấy Tiêu Nham đau lòng hắn cũng không thể tỏ thái độ gì, tuy nhiên, cái miệng của hắn bất giác hơi hơi giương lên.

Trên mặt tràn đầy biểu tình đắc ý, chỉ là Tiêu Nham đang nhắm mắt không thể nhìn thấy được.

11. Chương 11

Trở lại Đài Loan đã ba ngày, ba ngày nay Tiêu Nham vẫn ăn không ngon ngủ không yên. Thiếu hơi ẩm quen thuộc của người kia, Tiêu Nham mỗi ngày đều khó có thể ngủ được.

Còn một tuần nữa là phải về công ty đi làm, Tiêu Nham bắt buộc chính mình phải mau chóng lấy lại tinh thần.

Mở ra tờ báo mới mua sáng nay, Tiêu Nham trừng lớn mắt...

Ước chừng khoảng ba trang, tất cả đều là về người đã khiến cậu đau lòng — Cung Tường Âm.

Cung Tường Âm – tổng tài tập đoàn Cung thị, trước đêm tổ chức tiệc chiêu đãi lần đầu nhậm chức hần đã tổ chức họp báo, trước cánh phóng viên hần cho biết vào ngày 28 tháng 12, cũng chính là ba ngày sau, hần sẽ chính thức cưới vị hôn thê của hần về nhà, tin bất thành linh này làm chấn động toàn xã hội.

Làm người ta nghi hoặc chính là, Cung Tường Âm chưa bao giờ công khai đã có hôn thê, có người nói, đã từng có nhiều ông chủ của các tập đoàn lớn vì muốn lôi kéo tập đoàn Cung thị, đều đem con gái giới thiệu cho hần lại không thấy hần lui tới cùng ai, bởi vậy tin Cung Tường Âm sắp kết hôn lọt vào nhiều phương diện phỏng đoán...

Hần... Ba ngày sau sẽ kết hôn...

Biết được tin này, nhẫn nại cùng kiên cường của Tiêu Nham cuối cùng vào thời khắc này cũng tan vỡ.

Cậu gào khóc thảm thiết, khóc đến ruột gan như muốn đứt từng khúc vậy.

Tuy rằng đã sớm biết, cũng sớm có chuẩn bị, nhưng cậu vẫn ôm hy vọng tất cả đều là giả, bây giờ cái hy vọng nhỏ nhoi kia đều bị tờ báo này đập tan hết.

Cậu lao tới phòng tắm, cởi quần áo, dùng nước lạnh gột sạch chính mình, thân thể bị cậu thô lỗ chà sát tới đỏ lên, cậu vẫn cứ dùng sức chà sát giống như muốn lột xuống một tầng da mới vừa lòng.

Tiêu Nham muốn rửa sạch dấu vết mà Cung Tường Âm lưu lại trên người, cũng muốn rửa sạch hình ảnh hần ta ở trong lòng, thế nhưng, bất luận cậu có chà rửa thế nào, sự thật này đã sớm khắc ở trên người, giống như gông cùm, càng vùng vẫy càng siết chặt.

Không biết qua bao lâu cậu mới ngừng hành hạ bản thân, khoác áo tắm lên người cậu bước ra khỏi phòng tắm, vừa ngồi xuống giường điện thoại trong phòng khách liên vang lên. Mang theo thân thể mệt mỏi, Tiêu Nham chậm chạp đi nghe điện thoại.

-A lô, ai đấy?

-Tiêu Nham, là bố đây!

Nghe thấy giọng bố truyền từ ống nghe qua, Tiêu Nham đột nhiên cảm thấy muốn khóc, cố nén nước mắt, cậu không thể để cho bố lo lắng được.

-Bố à, có việc gì không?

-Con đi Châu Âu về rồi à? Chơi có vui không?

Câu hỏi quan tâm của ba Trình lại làm Tiêu Nham thương tâm nhớ lại.

-Dạ! Cũng được.

Nghẹn ngào, Tiêu Nham không nhịn được rơi nước mắt.

-Xảy ra chuyện gì à? Nghe giọng con có chút là lạ.

-Không có gì đâu bố.

-Tiêu Nham, con ngày mốt có thể về nhà một chuyến không?

12. Chương 12

Ngày mốt!?

Không phải là trước ngày Cung Tường Âm kết hôn một ngày sao?

Không được! Không được nhớ tới hân nữa.

-Được rồi, ngày mốt con sẽ về.

-Ừ, mẹ con lâu rồi không gặp con, suốt ngày thúc giục bố gọi điện thoại kêu con về, còn nói sẽ nấu một đồng hồ con thích ăn chờ con về.

-Con biết rồi.

Gác máy điện thoại, nước mắt cứ như thủy triều lấn xuống.

-Oa oa... Tường Âm... Vì sao anh muốn kết hôn... oa oa...

Kính — coong —

Chuông cửa tròng hợp vang lên ngay lúc này. Ai vậy? Sao lại chọn ngay lúc này mà tới cơ chứ!

Nhanh chóng lau khô nước mắt, Tiêu Nham bước ra mở cửa.

-Anh...

Tiêu Nham kính hãi tròn tròn hai mắt. Người đứng trước cửa, chính là người khiến Tiêu Nham không ngừng khóc lóc. Tiêu Nham né tránh ánh nhìn của hắn.

-Nham, sao em dám không từ mà biệt hử?

Không từ mà biệt là vì cậu sợ chính mình sẽ không tìm được mà rơi lệ trước mặt hắn, cầu xin hắn đừng bỏ rơi cậu.

-Sao lại không nói gì?

-Không phải chuyện của anh. Còn nữa, sao biết tôi ở chỗ này?"

-Em có biết sau khi em bỏ đi mà không nói tiếng nào, tôi đã lo lắng nhiều thế nào không? Tôi như thằng điên không ngừng tìm kiếm em, nghĩ tới lúc tìm thấy em, em sẽ vui vẻ ôm hôn tôi, không nghĩ đến em lại dùng thái độ này nói chuyện với tôi.

-Anh tìm tôi làm gì? Chúng ta không phải đã nói trước rồi sao? Sau khi quay về Đài Loan, mệnh ai nấy sống.

Trong đầu có chút vui vẻ, tuy nhiên Tiêu Nham vẫn muốn dùng thái độ lạnh lùng thờ ơ đáp lại Cung Tường Âm.

-Nham, tôi biết em vì chuyện tôi đã có hôn thê mà phải chịu đả kích lớn, nhưng tôi vẫn muốn nói cho em biết, anh yêu em."

Cung Tường Âm không tìm được kích động mà ôm chầm lấy Tiêu Nham, thổ lộ tình yêu với cậu.

-Vậy còn vị hôn thê của anh thì sao?

Tiêu Nham khinh thường bĩu môi.

-Tôi cũng yêu em ấy, cả hai đều là người mà tôi dùng cả sinh mạng để yêu thương, tôi thực không muốn buông tay.

-Thật đúng là bác ái nha!

Nghe Cung Tường Âm nói, Tiêu Nham lộ ra biểu tình giống như người vợ nhỏ đang ghen tuông vậy.

Khóa miệng Cung Tường Âm khẽ nhếch, nhẹ nhàng mỉm cười đắc ý, tiểu Nham Nham quả nhiên là yêu hắn.

-Cái này không phải bác ái, anh cùng vị hôn thê từ nhỏ đã quen biết mãi đến khi cha mẹ bắt anh xuất ngoại, trước khi đi, anh đã ước định với em ấy, đến khi em ấy 25 tuổi tôi nhất định trở về cưới em ấy, mà em và em ấy đều làm cho anh rung động, hại anh muốn buông cũng buông không ra.”

13. Chương 13

-Vậy anh muốn thế nào? Ngồi yên hưởng phúc?

-Nham...

Cung Tường Âm biết cậu không phải hoàn toàn vô tình với hắn, động tác cũng lớn mật hơn. Tay của hắn bắt đầu giở trò, miệng đương nhiên cũng không nhàn rỗi, tấn công lên vành tai của Tiêu Nham.

-Không... Không muốn... Đừng như vậy...

Tiêu Nham kháng cự xâm phạm của Cung Tường Âm, nhưng thân thể không tự chủ mà đáp lại.

-Thân thể của em đã đáp lại anh rồi, còn nói không muốn.

Bị Cung Tường Âm nói như thế, mặt Tiêu Nham bất giác đỏ lên. Lúc ở Châu Âu, thân thể cậu bị Cung Tường Âm dạy dỗ đủ, hắn chỉ cần vuốt ve mặt cậu một cái, cậu sẽ không tự chủ được mà đáp lại, hại cậu vì chuyện này buồn bực rất lâu.

-Nham, ngoan ngoãn cho anh ôm một chút, ba ngày nữa anh sẽ kết hôn, đến lúc đó chúng ta thật sự sẽ không còn có thể gặp lại, anh không muốn khiến em ấy đau lòng, anh cũng không muốn thấy em đau lòng!

-Anh... đồ xấu xa, biết rõ tôi không thể cự tuyệt anh, còn coi thường tôi như vậy.

Tiêu Nham khóc thút thít lên án.

-Ừ, anh xấu xa, nhưng anh chỉ xấu xa với mình em thôi.

Ôm lấy Tiêu Nham, Cung Tường Âm đi về phía phòng cậu đóng cửa lại, bên trong liền truyền tới tiếng rên rỉ xuân sắc khôn cùng.

-Ba mẹ, con về rồi.

Tiêu Nham đặt hành lý đơn giản xuống, ở ngoài cửa gọi lớn.

Từ sau khi cậu đến công ty làm, hầu như ít khi về nhà, nhìn căn nhà vắng bài trí như ngày cậu chưa rời đi, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc không nói nên lời.

-Tiêu Nham, bảo bố ngoan của mẹ. Con cuối cùng cũng về nhà.

Mẹ Trình lâu không gặp con chồm lên ôm lấy cậu.

-Tiêu Nham, muốn mời con về nhà một chuyến quả thật là hao tổn công sức nha!

Bố Trình từ phía sau bước tới.

-Ha ha!

Mẹ Trình lấy hành lý trong tay Tiêu Nham giao cho bố Trình, sau đó hưng phấn lôi cậu tới bàn ăn.

Người cha đáng thương bất đắc dĩ nhìn vợ mình, cả thùng giấm to cũng bị đánh đổ.

Ai

~ Có con lập tức sẽ quên luôn ông xã nha.

Không để ý đến ông xã biểu tình giống như “Khuê trung oán phụ”, bà thân thiết lôi kéo cậu.

-Mẹ cũng lâu không gặp con rồi, nhìn con hình như gầy đi rất nhiều, mẹ đặc biệt chuẩn bị cho con cả một bàn đồ ăn, toàn món con thích thôi, ăn nhanh kẻo nguội!

-Cám ơn mẹ, bố ơi, bố cũng mau qua ăn đi!

-Ừ, được rồi!

Vẫn là con tốt, còn nhớ đến bố nó, không giống như mẹ nó, có “tử vong phu”, mẹ ông mỗi đêm đều cố gắng lấy lòng nàng ta.

Ai

~~ Người kia than thở.

Chờ khi bố Trình ai oán đem hành lí đặt trên sofa xong, một nhà ba người ngồi trên bàn cơm, hưởng thụ không khí gia đình đã lâu không có, cũng làm cho Tiêu Nham tạm thời quên đi Cung Tường Âm.

14. Chương 14

Đêm đến, Tiêu Nham trở lại phòng, vẻ mặt hạnh phúc khi nãy nháy mắt suy sụp giống như cha mẹ chết hết.

-Tường Âm...

Nỗi nhớ Tiêu Nham tạm quên khi nãy, vào giờ phút này lại cuộn cuộn trào ra như thủy triều.

Đêm đó, Cung Tường Âm đến nhà tìm cậu, bọn họ đã xảy ra quan hệ, Cung Tường Âm ở lại nhà cậu hai ngày, cho đến tận hôm nay tự tay mình tiễn cậu về nhà ba mẹ.

Rốt cuộc... Vẫn không thể giữ anh ấy lại...

Vì sao số cậu lại lận đận đến vậy?

Tổ quốc làm cách mạng mười một lần đã thành công, cậu thậm chí rất cố gắng, vì tình làm cách mạng đến ba mươi một lần, thế nhưng lại vẫn không thành công.

Hai năm qua, quen hơn ba mươi cô gái, Cung Tường Âm là người đàn ông đầu tiên cậu hẹn hò, nhưng cũng lại là người đàn ông đầu tiên làm cho cậu đau lòng đến vậy...

Nước mắt lại không ngừng rơi xuống...

Tiêu Nham không biết ảm đảm bị thương đến bao lâu thì nghe tiếng đập cửa vang lên.

-Tiêu Nham, ngủ chưa con?

-Chưa mẹ ạ.

Nghe thấy tiếng mẹ, Tiêu Nham lung tung lau khóe mắt, đứng dậy đi mở cửa.

-Mẹ có việc gì à?

Tiêu Nham mở cửa cho mẹ mình vào.

-Có chút chuyện.

Mẹ Trình kéo con ngồi xuống mép giường, trong tay cầm một hộp đựng đồ trang sức.

Tiêu Nham khó hiểu nhìn mẹ.

Mẹ Trình lấy từ trong hộp ra một miếng ngọc bội lấp lánh màu xanh, bề mặt được chạm khắc tinh xảo không chút tì vết, khi cầm lên cảm thấy ánh sáng dường như có thể xuyên qua, vừa nhìn liền biết ngay là hàng cao cấp.

Tiêu Nham kinh ngạc nhìn mẹ.

-Mẹ... Cái này là...

Cậu nhớ rõ khối ngọc bội này từ trước đến giờ mẹ đều không cho cậu chạm vào, sao bây giờ lại...

-Đây là ngọc bội gia truyền bà nội con cho mẹ, khối ngọc bội này chỉ truyền cho con dâu không truyền cho con gái, hiện tại mẹ giao nó cho con, là muốn tặng cho nửa kia của con.

-Nửa kia của con?

Làm ơn đi, cậu bây giờ làm gì có “nửa” nào, nửa kia của cậu ngày mai kết hôn rồi, làm sao tặng cho anh ta đây.

-Đúng vậy! Phải giữ gìn thật tốt nha! Đi ngủ sớm chút đi! Ngày mai bận rộn lắm đây!

Mẹ Trình lưu lại vẻ mặt nghi hoặc của Tiêu Nham, khéo mắt lóng lánh hơi nước rời khỏi phòng.

Mang theo một bụng nghi hoặc cùng nỗi nhớ Cung Tường Âm, tối nay thực sự Tiêu Nham ngủ không yên.

15. Chương 15

Tiêu Nham hầu như cả đêm không ngủ, đến hơn năm giờ sáng mãi mới ngủ được, mắt vừa khép lại chưa được một giờ đã bị tiếng đập cửa dồn dập bên ngoài làm cho thức giấc

-Tiêu Nham, mau dậy đi con!

Nghe thấy tiếng mẹ gọi to, Tiêu Nham cố gắng mở ra đôi mắt sưng húp, uể oải đi nhanh ra mở cửa.

Khi cửa phòng mở ra, bên ngoài không chỉ có mẹ, còn có mấy người lạ mặt chưa từng gặp qua. Trên tay mỗi người đều cầm một đồng hồ.

-Mẹ, mấy người đang làm cái quái gì vậy?

Mẹ Trình không để ý tới vẻ mặt nghi hoặc của Tiêu Nham, vung tay lên, những người đó liền nối đuôi nhau ủa vào...

-Oa... A...

Tiêu Nham hét lên như heo bị chọc tiết.

Có người lột quần áo cậu xuống, sau đó mặc vào bộ áo cưới, sau khi mặc xong áo cưới, một nhóm khác lại tiến lên, ở hai bên má Tiêu Nham múa loạn xạ, trang điểm cho cậu.

Đại khái khoảng hai tiếng sau, Tiêu Nham cũng đã được chuẩn bị xong xuôi.

Lúc này, mẹ Trình sau khi dẫn đám người lạ xông vào động tay động chân với cậu rồi không biết đi đâu mất tiêu, bây giờ lại xuất hiện trong phòng cậu.

-Tiêu Nham, con thật xinh đẹp nha! Y chang mẹ lúc gả cho ba con vậy, không ngờ con trai mẹ mặc áo cưới lại xinh đẹp đến vậy.

Mẹ Trình vừa lòng đánh giá Tiêu Nham. Tiêu Nham bị cổ tình ép trang điểm, hết như hóa thân của nữ thần Venus.

Tiêu Nham vốn trắng trẻo, lại mặc vào bộ áo cưới trắng toát như tuyết, giống như là tiên nữ trên trời giáng trần, thanh tao thoát tục, hơn nữa qua bàn tay của bậc thầy trang điểm nổi tiếng, Tiêu Nham được trang điểm vô cùng thanh nhã, giống như hỏ mọc thêm cánh càng đặc biệt quyến rũ.

Bị bọn người đó làm cho choáng váng, vừa nhìn thấy mẹ Tiêu Nham liền muốn hỏi rõ.

-Mẹ, rốt cuộc mẹ đang làm cái gì vậy? Muốn dạy dỗ con cũng không cần phải “dạy” kiểu này đâu!

Tiêu Nham buồn bực nhìn mình một thân áo cưới, tuy muốn cậu kết hôn nhưng cũng không nhất thiết phải mặc “áo cưới” chứ!

-Mẹ đâu có muốn dạy dỗ gì con đâu, đợi chút nữa chú rể sẽ tới đón con.

Cái này mới chính là đòn chí mạng làm cho Tiêu Nham choáng váng...

Chú... Chú rể!?

-Mẹ, mẹ rớt cuộc đang làm trò quỷ gì vậy? Mẹ mau nói rõ ràng cho con.

Tiêu Nham cuối cùng giống như núi lửa phun trào hết lên.

16. Chương 16

-Hắc hắc! Không thể nói! Không thể nói!

Mẹ Trình thần bí đắc ý rung đùi, bộ dáng kia quả thực giống y mấy thầy tướng số trong miếu.

-Mẹ...

Tiêu Nham tức giận, gơ tay muốn kéo bộ tóc giả thật vất vả mới đội lên được kia xuống.

Mẹ Trình cả kinh, nhanh tay túm lấy tay Tiêu Nham, đề phòng cậu phá hỏng mái tóc giả vất vả lắm mới làm được.

-Tiêu Nham, ngoan, nghe lời mẹ đừng làm bậy, mẹ biết con có rất nhiều thắc mắc, nhưng bây giờ mẹ không thể nói gì với con được, đợi tí nữa con sẽ rõ.

Mẹ Trình chớp chớp ánh mắt “điềm đạm đáng yêu”, cầu xin Tiêu Nham lúc này đang giận điên lên.

Tiêu Nham luôn không chịu nổi mỗi khi mẹ dùng cái ánh mắt “điềm đạm đáng yêu” đó nhìn cậu, đành phải hờn dỗi ngồi một chỗ cắn khăn tự kỷ, ánh mắt nhìn trừng trừng bé sần nhà đáng thương, như muốn đem phận nợ dồn hết xuống sần mới cam tâm.

Mẹ Trình sợ Tiêu Nham lại làm bậy, đành phải chịu cái áp lực chết người kia ngoan ngoãn ngồi một bên, giống như con chó nhỏ bị chủ nhân ngược đãi trốn ở một bên, đến ho cũng không dám ho một tiếng.

Loại không khí quỷ dị này kéo dài mãi cho đến khi bố Trình gõ cửa nói là chú rể đã đến, mới có chút biến chuyển.

Mẹ Trình vừa nghe thấy vị cứu tinh đã đến, trong lòng bắt đầu theo phương Tây “A men” theo phương Đông “Quan thế âm bồ tát”, chỉ cần trong lòng nghĩ đến thần phật gì, thì đều cảm tạ hết qua một lần.

-Hừ! Thì ra bố cũng là “tồng phạm”!

-Tiêu... Tiêu Nham, con... Mẹ... Cái kia... chuyện này...

Bị Tiêu Nham đe dọa như thế, mẹ Trình bắt đầu nói lắp.

-Không phải nói là chú rể đến rồi sao? Đi thôi! Con muốn xem xem rớt cuộc ba mẹ đang làm trò quỷ gì.

Nếu thật sự muốn trêu chọc con, con nhất định sẽ làm cho ba mẹ có một đoạn “hồi ức” suốt đời khó quên!

-À... Được, chúng ta mau đi thôi.

Mẹ Trình đợi Tiêu Nham đứng dậy, mới đưa tay nhắc đuôi váy lên, đề phòng cậu té đập mặt xuống sàn.

Nếu để cho Tiêu Nham té ngã, chỉ sợ rằng bà cùng ông xã sẽ không còn nhìn thấy mặt trời, sẽ không còn hít thở không khí ngày mai nữa...

Mà Tiêu Nham quả thực đi lại cũng khó khăn, cậu bị bắt mang giày cao gót nữ, cũng may là gót giày cũng không quá cao, bằng không mặt này nhất định bầm dập.

Đáng chết! Là thằng mất dạy nào phát minh ra giày cao gót? Khổ thân, cũng may cậu không phải phụ nữ, nếu không chẳng phải tra tấn chính mình tới chết sao.

Nghĩ đến đây, tức giận Tiêu Nham vất vả lắm mới áp chế được lại hừng hực dấy lên.

Cái tên chú rể chết tiệt!

Đây chính là suy nghĩ của Tiêu Nham lúc bấy giờ.

17. Chương 17

Cho đến khi Tiêu Nham nhìn thấy người đứng dưới chân cầu thang, cậu quả thực ngây dại.

Sao... Làm sao có thể!?

Hắn... Anh ấy... Không phải là kết hôn với người khác ư? Sao có thể xuất hiện ở đây được?

Chỉ thấy Cung Tường Âm một thân áo bành tô trang nhã, mái tóc điểm chút màu xanh, được chải chuốt gọn gàng, đẹp trai ngút trời đứng dưới chân cầu thang.

-Tiêu Nham, anh theo ước định đến cưới em.

Cung Tường Âm bước lên lầu, ôm Tiêu Nham đầu óc đang trống rỗng xuống.

Tiêu Nham bị dọa không ít, khẽ nhếch khóe miệng, làm sao cũng không dám tin việc này lại xảy ra với mình.

-Anh... Tôi đang nằm mơ sao?

Cung Tường Âm chỉ mỉm cười nhìn Tiêu Nham, không nói gì hết. Sau đó liền giống như trình tự kết hôn trước giờ: Tạm biệt, ra cửa, lên xe, ném quạt.

Tiêu Nham đần người một hồi, mãi cho đến khi trước tiệc đêm một tiếng mới lấy lại tinh thần.

Tiêu Nham tức giận nhìn Cung Tường Âm, sau đó bóp cổ hắn.

-Anh nói rõ ràng ra cho tôi, đây rốt cuộc là chuyện gì?

-Chắc chắn, kết hôn còn chưa được một ngày đã muốn giết chồng rồi! Đến lúc đó em sẽ thành quả phụ đấy!

Cung Tường Âm khẽ cười nói. Tiêu Nham vẫn giận dữ, trừng trừng nhìn Cung Tường Âm, thế nhưng thân thể đã tự động tiến vào trong lòng hắn.

-Hôm nay không phải ngày anh cùng vị hôn thê kết hôn sao? Vì sao lại xuất hiện ở nhà tôi? Vì sao tôi lại biến thành hôn thê của anh?

-Hôn thê của anh luôn luôn là em, chưa từng thay đổi.

Cung Tường Âm ngửi thấy hương vị tươi mát trên người Tiêu Nham, cắn cắn lên cằm cổ non mịn trắng nõn của cậu, tay bắt đầu lặn vào bên trong.

-Không... Đừng như vậy...

Thân thể ngọc ngà ấm áp đang nằm trước ngực, Cung Tường Âm sao có thể bỏ qua cho cậu.

-Ừm... Không...

Trong nháy mắt quần áo trên người Tiêu Nham đã bị Cung Tường Âm cởi ra hết, Tiêu Nham toàn thân trần trụi khiến cho con mãnh thú trong người Cung Tường Âm thức tỉnh...

-Nham, tình yêu của anh... Anh muốn em...

-Ô... Ừm... Tường Âm... Không...

Tiêu Nham bị Cung Tường Âm đùa giỡn dục vọng thiêu đốt, không ngừng xoay thắt lưng muốn thoát khỏi trêu chọc của hắn.

Cung Tường Âm kia sao có thể bỏ qua cho cậu đơn giản như vậy, cúi đầu tiến công vào nụ hoa phấn nộn nằm giữa hai cánh môi trắng nõn ki

18. Chương 18

-A... a... không... Đừng mà...

-Aha...

Cung Tường Âm cởi bỏ quần sịp, tách hai chân Tiêu Nham ra để đôi chân trắng nõn đỏ quần quanh thắt lưng hắn, mà dục vọng trường đại của hắn nhắm ngay cửa huyết của cậu, chuẩn bị muốn tiến công chiếm đảo Hoàng Long, đang định thúc vào...

Cốc cốc!

-Cậu chủ, tiệc sắp bắt đầu, mời cậu xuống dưới chủ trì.

-Đáng chết!

Cung Tường Âm mắng một tiếng

-Hừ ưm... Âm... Nhanh... em muốn...

Tiêu Nham đã bị *** bao phủ, cũng không nghe thấy tiếng gõ cửa, tiếp tục xoay thắt lưng như cũ, thúc giục Cung Tường Âm tiến vào.

Cung Tường Âm như cung đã lên dây, hơn nữa lại gặp Tiêu Nham dụ hoặc, cuối cùng cũng buông vũ khí đầu hàng, bắt đầu thúc vào bên trong Tiêu Nham.

Dù sao bữa tiệc tối nay trễ chút cũng không vấn đề gì, cùng lắm là để cho mấy lão già ngoài kia chờ lâu một chút.

Cung Tường Âm vừa suy nghĩ, từng cú thúc vào lại càng thêm mạnh mẽ.

-A... a... Hô... Ưm...

Tiêu Nham bị Cung Tường Âm mãnh lực ra vào, chỉ có thể vô lực ôm chầm lấy hắn, tùy ý Cung Tường Âm làm mình tới cao trào.

Lão quần gia ngoài cửa nghe được bên trong truyền tới tiếng thở dốc ám muội, gương mặt già nua không khỏi đỏ bừng lên.

Ai

~ cậu chủ thật đúng là gấp gáp quá, không đợi đến khi tiệc kết thúc đã vội vã bắt đầu động phòng, sau này cô chủ tương lai phải chịu nhiều vất vả rồi!

Lắc lắc đầu lão quần gia đi xuống lầu, xem ra muốn thiếu gia xuống chắc là phải chờ thêm một lúc nữa, lão phải đi báo cáo ngay mới được.

Hai người ở trong phòng làm tới cuồng nhiệt, hoàn toàn không biết tới tâm tư của lão quần gia, chờ đến khi bọn họ chấm dứt dây dưa, tiệc cũng đã gần tàn.

Cung Tường Âm ôm Tiêu Nham hai má ửng hồng, cùng với một thân lễ phục hồng nhạt xuất hiện trước mặt mọi người, lập tức trở thành tiêu điểm nổi bật.

Ông nội của Cung Tường Âm cũng là người sáng lập ra Cung thị — Cung Chi Giới cùng với song thân của Tiêu Nham đi về phía hai người họ.

-Thằng nhóc, cuối cùng cũng biết đường mò xuống rồi hả, tiệc mà không có nhân vật chính còn ra gì nữa?

Cung Chi Giới phần nộ trừng mắt nhìn Cung Tường Âm.

-Ông nội, tụi con không phải đã xuống rồi sao?

Cung Tường Âm cười hì hì đáp lại Cung Chi Giới, không hề cảm thấy tí xú áy náy nào, ngược lại Tiêu Nham ở bên cạnh lại đỏ bừng mặt.

-Con xin lỗi!

Tiêu Nham nhỏ giọng giải thích.

Cung Chi Giới nhìn về phía Tiêu Nham, liền chuyển sang vẻ mặt trưởng bối hiền lành thân thiện, cùng với thái độ vừa rồi quả thực khác xa một trời một vực.

-Nham Nham à, không ngờ mấy năm không gặp con lại trở nên xinh đẹp thế này.

Mấy năm không gặp? Cậu đã từng gặp qua ông nội Cung Tường Âm rồi sao? Tiêu Nham ngơ ngác nhìn Cung Chi Giới.

-Nhìn con xem, vẻ mặt ngu ngơ như vậy, con thực sự đã quên hết rồi sao? Vốn dĩ lúc Tường Âm nói chuyện này với ta, ta còn không dám tin!

Cung Chi Giới ngạc nhiên nhìn Tiêu Nham.

-Con xin lỗi! Nhưng mà ông nội à, chúng ta từng gặp qua rồi sao?

Cậu thật sự nghĩ không ra.

19. Chương 19

-Ha ha, đương nhiên là đã gặp qua rồi! Con chính là đứa cháu dâu ta tự tay chọn nha!

20 năm trước, Cung Chi Giới gặp tai nạn ngoài ý muốn, khi đó có một người đi ngang qua phát hiện ra ông ta, sau đó khẩn cấp đưa ông ta nhập viện mới giữ được một mạng.

Vì cảm tạ vị ân nhân cứu mạng này, Cung Chi Giới muốn trích 5% cổ phần công ty cho cậu ta, nhưng người này không nhận nói là quá nhiều.

Vừa vặn người này có một đứa con năm tuổi, mà đứa nhỏ này rất xinh đẹp đáng yêu, cho nên ông ta liền nảy ra ý định muốn đứa cháu đích tôn của mình lấy đứa nhỏ này làm vợ.

Nhưng hai vợ chồng người này khó xử nói con họ là bé trai, không thể gả cho cháu ông ta được. Cung Chi Giới thất vọng tìm cách để báo đáp ân tình cho người kia.

Lúc bấy giờ, đứa nhỏ kia nhìn thấy Cung Tường Âm năm đó 10 tuổi, thế nhưng lại đòi ba mẹ gả nó cho Cung Tường Âm, mà Cung Tường Âm vừa ngay lần đầu nhìn thấy cũng đã thích đứa nhỏ “phần điều ngọc mài” này, đương nhiên cũng thề là sẽ cưới nó.

Cũng may bọn họ đều là người sáng suốt, cũng không bài xích đồng tính luyến ái, thậm chí bà vợ còn là fan hâm mộ BL, cho nên chuyện hôn ước cũng sớm được xếp đặt.

Cái người cứu Cung Chi Giới năm đó chính là ba của Tiêu Nham.

Cung Chi Giới kể chuyện cũ cho Tiêu Nham nghe, khiến cậu kinh ngạc đần cả người.

-Chuyện chính là như vậy, con từ lúc 5 tuổi đã là cô chủ của nhà họ Cung rồi.”

-Ba mẹ, sao ba mẹ không nói cho con biết?

-Mẹ làm sao biết con mau quên như thế chứ!

Mẹ Trình oan ức nói.

À... kỳ thực mãi đến lúc Cung Tường Âm tới thương lượng chuyện kết hôn bà mới nhớ ra chuyện này.

-Anh đã sớm biết?

Tiêu Nham tức giận trừng mắt nhìn thẳng cu vẫn đang nhón nơng nơng hơn ha hơn hỏ đứng bên cạnh.

Cung Chi Giới cùng vợ chồng họ Trình cảm thấy có chút không ổn, nhanh chóng tìm lý do rút êm, để tránh trường hợp đau thương như trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết.

-Ta nhìn thấy một người bạn già, ta phải qua chào hỏi lão ta.

Cung chi Giới đi trước.

-Ông xã, em thấy có chút đói bụng, chúng ta mau đi kiếm chút gì ăn đi.

Vợ Chồng nhà họ Trình cũng viện lý do chuẩn đi.

Cung Tường Âm cúi đầu, hôn trộm lên môi Tiêu Nham. Những người khác cũng thức thời, quay qua nhìn những hạt mưa long lanh ngoài cửa sổ sau đó mỉm cười khen “thời tiết hôm nay đẹp quá”, vợ chồng mới cưới mà! Khó tránh khỏi cuồng nhiệt một chút, sau này quen là tốt rồi.

Nhưng Tiêu Nham cũng sẽ không thể dễ dàng tha cho anh ta như vậy được.

-Đừng tưởng rằng như vậy em sẽ tha cho anh.

-Chúng ta về phòng đi, sau đó anh sẽ từ từ giải thích cho em nghe, có được không?

Ánh mắt Cung Tường Âm ngập tràn mưu mô.

-Được, để em xem anh sẽ giải thích thế nào với em đây.

Tiêu Nham né tránh cái ôm của Cung Tường Âm đi thẳng vào phòng, Cung Tường Âm cười khê nhìn ông nội nháy mắt mấy cái, sau đó cũng theo vào phòng.

Cung Chi giới thở dài, Thăng nhóc này, lại đem tàn cục cho lão thu dọn.

20. Chương 20

Vào trong phòng, Cung Tường Âm liền dè chặt Tiêu Nham lên cửa, lột bỏ lễ phục của cậu, cởi quần cậu xuống, sau đó cởi luôn quần sịp bên trong, mở khóa thắt lưng thẳng tiến vào tiểu huyệt 20' trước mới vừa được hấn cuồng nhiệt yêu thương.

-Ừm a... Anh... Không... Đừng mà...

Tiêu Nham chống cự đẩy Cung Tường Âm ra. Nhưng thân thể sớm đã quen với yêu thương của cậu lại bắt đầu chủ động hòa theo, hành động phản kháng của Tiêu Nham ngược lại trở thành cuồng nhiệt chào đón.

-Nham, em thật chặt, mặc dù làm biết bao lần em vẫn chặt đến nghẹt thở, khiến anh không ngừng muốn em.

Cung Tường Âm ở bên tai Tiêu Nham thầm thì, háng không ngừng đẩy vào giữa hai chân Tiêu Nham.

-Âm... a... A...

Tiêu Nham chủ động nâng một chân lên, làm cho Cung Tường Âm càng đi sâu vào bên trong.

-Aha... Ô...

Tiêu Nham nhanh chóng giải phóng dục vọng, Cung Tường Âm cũng nhanh chóng đạt cao trào ở bên trong cậu.

Cung Tường Âm vẫn để dục vọng hừng hực của hấn ở bên trong cậu, duy trì tư thế ân ái bế cậu đi đến bên giường, sau khi hai người ngã xuống giường hấn lại tiếp tục tiến vào tiểu huyệt non mềm của cậu.

-Aa...

Tiêu Nham vô lực, chỉ có thể hòa theo xâm phạm của hấn, một lần lại một lần phát tiết dục vọng...

Mãi cho đến nửa đêm tình ái nóng bỏng mới chấm dứt, mà Tiêu Nham cũng không còn sức để hỏi tội Cung Tường Âm.

Mặt trời ló dạng, lại một ngày tràn ngập sự sống, tràn ngập hy vọng.

Tục ngữ nói: Con chim buổi sáng có sâu ăn, con sâu buổi sáng bị chim ăn. (khụ, đệ thật ngứa ngáy muốn sửa nó thành: Chim dậy sớm mới có sâu ăn, sâu dậy sớm sẽ bị chim ăn)

Những lời này vừa vắn có thể thể nghiệm chúng ở trên người Cung Tường Âm cùng Tiêu Nham.

Tiêu Nham mở mắt ra, chỉ nhìn thấy trước mặt mình là một khuôn mặt đẹp trai ngồi ngồi.

-Dậy rồi à? Đúng lúc anh đang đói.

Cung Tường Âm không đợi cậu kịp phản ứng, nhanh chóng đè cậu xuống giường, bắt đầu ăn “bữa sáng” của hắn...

Ai

~ mới kết hôn có một ngày mà Tiêu Nham đã cảm thấy mình sắp “tinh tấn nhân vong” rồi.

Không biết những tháng ngày về sau phải làm sao đây?

Sau đó, Tiêu Nham nằm trong lòng Cung Tường Âm, hưởng thụ dư âm còn sót lại.

-Ông nội nói, em lúc năm tuổi đã gả cho anh, vì sao em lại không nhớ gì hết?

Tiêu Nham vẫn để ý đến chuyện này. Nghe Tiêu Nham hỏi đến việc này, lần này đổi lại là Cung Tường Âm nổi nóng, trừng mắt nhìn Tiêu Nham.

-Em còn dám hỏi, khi em mười tuổi vì một số nguyên nhân mà anh phải ra nước ngoài, tuy rằng quyền luyện không muốn rời đi nhưng cũng không còn cách khác, cho nên anh và em đã ước định, chờ đến khi em 25 tuổi anh sẽ trở về cưới em, không ngờ em quên sạch sành sanh lời thề ngày ấy.

-Em thật sự... Ê... Đợi... đợi đã... anh... Không phải là... Anh Tường.

Tiêu Nham sững sốt hỏi.

21. Chương 21

-Cuối cùng cũng nhớ ra rồi sao?

Cung Tường Âm ngả ngón hôn lên môi Tiêu Nham.

-Anh thật là anh Tường?

-Nếu không thì còn ai khác sao?

Cung Tường Âm hỏi vắn lại.

-Anh... OA.... a... a...

Tiêu Nham bỗng nhiên khóc rống lên. Cung Tường Âm bị tiếng khóc đột ngột của Tiêu Nham dọa cho không biết phải làm sao.

-Sao vậy? Sao tự nhiên lại khóc rồi?

Cung Tường Âm ngồi dậy, ôm Tiêu Nham vào trong ngực an ủi.

-Anh... Oa oa... Đồ xấu xa... Em... Em... cứ nghĩ là... anh không cần em nữa... không cần em nữa rồi...

Tiêu Nham khóc thút thít, một câu cũng nói không hoàn chỉnh.

-Anh sao có thể không cần em, ngoan, đừng khóc nữa, em khóc làm anh rất đau lòng.

-Anh Tường là đồ xấu xa, anh có biết em đã rất nhớ anh không, sau khi anh đi ngày nào em cũng khóc, mẹ không ngừng an ủi em nói anh nhất định sẽ quay về tìm em, em đã chờ anh, chờ cả ba năm trời cũng không thấy anh về cho em một chữ, sau đó em liền quyết định quên anh, thế nhưng... Anh thế nhưng 15 năm sau lại quay về tìm em, sao anh có thể như vậy?

Tiêu Nham tuy rằng không còn rơi nước mắt nữa, nhưng hai mắt vì khóc mà đỏ lên của cậu nhìn có vẻ đầm đìa yêu.

-Xin lỗi, đều tại anh không tốt, bởi vì ông nội giao công ty bên Mỹ cho anh, tuy anh rất muốn về Đài Loan nhưng không còn cách nào khác, anh nói với ông rằng năm nay là em đã 25 tuổi, anh muốn trở về cưới em, lúc đó ông mới cho phép anh trở về Đài Loan, anh không biết em lại nhớ anh đến vậy, Nham Nham, xin lỗi em.

-Ô... oa.... anh đừng bỏ rơi em nữa...

-Tất nhiên... không bao giờ nữa, tuy nhiên...

Trong mắt Cung Tường Âm tràn ngập lửa giận.

-Tuy nhiên cái gì?

Tiêu Nham khó hiểu nhìn hắn.

-Em dám thừa dịp anh không ở bên hẻm hờ với hơn 30 cô gái, nếu anh không sớm phá đám, có phải em sẽ kết hôn với người khác hay không?"

-Cái gì? Thì ra bọn họ chia tay với em đều là do anh giở trò quỷ!

-Thì sao? Lần thất tình thứ 30 của em, uống rượu ở quán bar rồi còn nói ra sẽ lên giường với người thứ 100 em đụng phải, cũng may là anh nghe được, sau đó đi theo em, đợi cho đến khi em đụng tới người thứ 99 anh mới xuất hiện, bằng không mười năm phòng ngừa của anh đều là uống phí."

Nghe Cung Tường Âm kể lại, Tiêu Nham không tìm được sợ hãi, thì ra mấy cái lý do chia tay vớ vẩn đó đều do một tay hắn sắp đặt.

22. Chương 22

-Thì ra chuyện xảy ra mấy ngày nay, đều do anh sắp đặt.

-Đúng vậy! Việc này là vì muốn trừng phạt em một chút, ai bảo em hoàn toàn không hiểu cho nỗi khổ của anh, mỗi lần em quen một cô gái anh ở bên Mỹ lại run như cầy sấy, sợ em bị con hồ ly tinh nào đó bắt đi, lại sợ em ngây thơ chất phác bị người khác dụ dỗ.

Cung Tường Âm cảm phần đồng dạng nói, nhìn biểu tình kia của hắn, Tiêu Nham dám chắc, nếu cậu thực sự phát sinh quan hệ với người khác, Cung Tường Âm nhất định sẽ làm thịt người kia.

-Anh thật đáng ghét!

Tiêu Nham làm nũng trong lòng Cung Tường Âm.

-Ừ, anh đáng ghét, Nham, trước đây anh đã từng nói với em, đời này anh chỉ yêu một người là em.

Cung Tường Âm cẩn thận hôn lên môi Tiêu Nham.

-Em biết, em... Cũng chỉ yêu mình anh!

Tiêu Nham then thùng nói ra lời yêu cậu đã ấp ủ bấy lâu với Cung Tường Âm.

Ra đi hơn mười năm, Tiêu Nham ngay cả mơ cũng không ngờ tới, hơn mười năm sau, người cậu yêu say đắm còn có thể quay lại bên cạnh cậu.

Nhắm mắt lại, Tiêu Nham liền ngủ say trong lòng Cung Tường Âm, tình yêu chờ đợi trong mười năm, cuối cùng cũng đơm hoa kết trái...

Trong mộng, Tiêu Nham trở lại bộ dáng lúc mình vẫn là đứa nhỏ năm tuổi.

-Anh Tường, sau này lớn lên, em muốn được gả cho anh.

-Được, chờ sau khi tiểu Nham lớn lên, anh Tường nhất định sẽ đến cưới em về làm vợ.

-Được.

End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-be-nho>